

האנטישמיות המוסלמית

ביטויים של אנטישמיות בעולם המוסלמי

כיום אין כל ספק בדבר, כי חלק נכבד מהתופעות האנטישמיות באירופה, נתמך ומתבצע בידי גורמים מוסלמים. אלה חוברים אל הימין הקיצוני ואל השמאל הקיצוני האירופי – הן כמסע פוליטי נגד מדינת ישראל והן נגד הקהילות היהודיות הנחשבות כתומכות מובהקות של המדינה היהודית.

במבט ראשון ניתן לחשוב כי ההתעוררות המוסלמית נגד הקהילות היהודיות - מקורה ותוקפה נובעים בלעדית מהסכסוך הישראלי-פלסטיני. אולם התבוננות עמוקה יותר במהלך האירועים (הן באירופה והן במדינות ערב והמדינות המוסלמיות) מגלה תמונה מחרידה של אנטישמיות מוסלמית, נגד היהדות במובנה הרחב ביותר. מציאות זו ניזונה ממקורות מורעלים של גדולי האנטישמים האירופים בדורות האחרונים ואף עולה עליהם עשרות מונים.

הקריקטורות הזוועתיות של "השיטרמר" מצאו אכסניות חדשות וחמימות בעיתונייהן של מצרים, סוריה, לבנון, אירן וסעודיה. מנהיגי ישראל "מככבים" בעיתונים אלה במדים נאציים, ישראלים בדמות היהודי ארך האף השטירמרי, מוצגים כמנצלי הפלח הערבי המרוד; כרוצחי ילדים ונשים וכבוסים השמנים המכתיבים את סדר יומם של נשיאי ארה"ב.

עלילות הדם הבזויות באירופה של ימי הביניים, בדבר השימוש שעושים היהודים בדם של ילדים נוצרים לשם אפיית המצות שלהם לפסח, זכו אף הן לעדנה בעולם הערבי. כוהני דת מוסלמים מאשרים "באורח מוסמך" כי אכן זהו המנהג הדתי היהודי, ומזהירים מפני חטיפת ילדים מוסלמים בשבועות הקודמים לחג.

"הפרוטוקולים של זקני ציון" – ספר השמצה נגד יהודים, שחובר בסוף המאה ה-19 על ידי קצין במשטרה החשאית של הצאר הרוסי – מככב כ Best seller – במדינות ערב, והוא נפוץ שם במיליוני עותקים בערבית. כידוע, ספר זה מביא פרוטוקולים מפוברקים של פגישות חשאיות שנערכו כביכול על ידי יהודים עשירים מכל קצווי תבל. מטרת הפגישות לדברי מחברי הספר: להשתלט על העולם באמצעות הכסף היהודי ולהמליך עליו מלך יהודי.

גם מדינות המקיימות לכאורה יחסי שלום עם ישראל, כמו מצרים – אינן מונעות את קיומה של תעמולה אנטי-יהודית (ולאו דווקא אנטי-ישראלית) בתקשורת, במסגדים ובמדרסות, במערכת החינוך ובאוניברסיטאות. בשנת 2003 עלתה לשידור

בטלביזיה המצרית (והועתקה לאחר מכן ברוב תחנות הטלביזיה הערביות והמוסלמיות), טלנובלה המבוססת של "הפרוטוקולים של זקני ציון". העלילה מתייחסת ישירות ליהודים (בנוסח דומה ל"סוחר מוונציה" של שקספיר), ומתארת אותם כנצלנים שלא יודעים רחם, בחתירתם להשתלט על העולם. כל ניסיונותיה של ממשלת ישראל ושל ארגונים יהודים בעולם, לשכנע את ממשלת מצרים להפסיק את ההקרנה, נענו בשלילה. ההסבר שניתן: " אין הממשלה מתערבת בזכות לחופש הדיבור במצרים..."

הגדיל לעשות ראש ממשלתה הקודם של מלזיה מוהטיר מוחמד, שהצביע בגלוי (בכנס מוסלמי גדול בארצו) על הצלחתם של היהודים להתאושש מהשואה שכילתה ששה מיליונים מבני עמם, ותוך חמישים שנה לחזור ולשלוט מחדש בעולם...

תשומת לב מיוחד יש להפנות לתכנים של מערכות החינוך, במיוחד לאלה שבבתי-הספר במחנות הפליטים הפלסטינים שבחסות ארגון האונרר"א של האו"ם. כך למשל מלמדים חשבון בכיתה השניה של בית הספר העממי:

"הגיבורים שלנו ארבו לכיתה של עשרה חיילים ציונים והרגו שישה מהם. כמה חיילים ציונים צריך עוד להרוג?"

המקראות מלאות בסיפורים שליליים על יהודים בכלל ועל הישראלים בפרט ובספרי הגיאוגרפיה כמו גם במפות של האזור אין זכר לקיומה של מדינת ישראל. אט אט חודרים המסרים הללו גם למערכות החינוך במדינות ערב ומרעילות כבר מעתה את דורות העתיד.

השבר החברתי-תרבותי בעולם הערבי-מוסלמי

כל זאת יכול להיות מוסבר - רק במידה מסוימת - על-ידי כשלון המאמץ של ערביי פלסטינה, ושל אחיהם במדינות ערב השכנות - לחסל את הנוכחות היהודית בארץ-ישראל בכוח הזרוע. תחושת הכישלון פוגעת אנושות ברגש הכבוד הערבי, בפרט לאור העובדה כי המנצחים נחשבים נחותים בעיני המוסלמים, ומכונים על ידם "בני מוות".

הכבוד הערבי-מוסלמי הפגוע מוצא נחמה מסוימת בתליית האנומליה הזאת - של ניצחון היהודים המעטים על העולם הערבי הגדול - בתמיכה הבלתי מסויגת של העולם הנוצרי ביהודים:

- הצהרת בלפור – ב-1917.

- תמיכה בהקמת מדינה יהודית ב-1947.
 - תמיכה מתמדת של המערב, ובעיקר של ארה"ב, בישראל - בכסף ובאמצעי לחימה.
 - היחס הסלחני של העולם כלפי ישראל, למרות שהיא הפרה כל כך הרבה החלטות של האו"ם ולמרות שהיא המדינה היחידה שאיננה מאפשרת גישה בינלאומית למאגרי הנשק הלא-קונבנציונלי שלה.
- אולם השבר ביחסיו של העולם הערבי עם המערב הוא עמוק וטעון הרבה יותר. שכן המשכיל הערבי רואה בעיניים כלות כיצד הפער בין החברה הערבית לחברה המערבית הולך וגדל בהתמדה: בה בעת שהחברה הערבית מתקדמת בטור אריתמטי, מתקדמת החברה המערבית בטור גיאומטרי. בעקבות כך הוא מתייאש מהסיכוי להשתוות אי פעם להישגיו של המערב.
- את הדין של הייאוש הזה אנו יכולים למצוא במחקר שנערך מטעם האו"ם על ידי צוות של מדענים ערבים (Arab Human Development Report 2003). מחקר זה מנתח את הסיבות לפיגור הערבי לעומת המערב (בשנת 2003 הפיקה יוון הקטנה יותר כותרים של ספרים מכל מדינות ערב גם יחד!!!):
- העדר הצבר של ידע, וזרימתו החופשית לכל שדרות הציבור ובעיקר למערכת החינוך (בגלל הקשיים שמציבים המשטרים הטוטליטריים הערביים והאיסורים הדתיים המחניקים, על דרכה של זרימה כזאת). דבר המונע את הפיכתה של החברה הערבית לחברת מידע, תנאי לקידמה באלף השלישי לספירה, שהוא האלף של המידע.
 - העדר משטרים דמוקרטיים במדינות ערב, היכולים לאפשר את צמיחתה של חברה שוחרת ידע ואת התפתחותם התרבותית, המדעית והמקצועית של המוני העם.
 - העדרו של מעמד בינוני במדינות ערב, שהן ברובן טוטליטריות. שכן קיומו של מעמד כזה מותנה בהענקת חופש רב לפרט – דבר שאיננו קיים במרבית המדינות הערביות (פרט אולי ללבנון).
 - דיכוי האישה הערבייה ומניעת שיתופה השווה בחיי החברה הערבית.

לנוכח המציאות הזאת, האינטלקטואל הערבי מגיע לכלל ייאוש ומגיב בדרכים מדרכים שונות:

- חלק נכבד מהשכבה האקדמית של החברה הערבית, מתייאש ועוזב למדינות המערב. בשנים 1995/6 כ- 25% מכל בעלי תואר אקדמי ראשון הגרו ממולדתם; ובין השנים 1998 – 2000 יותר מ- 15,000 רופאים הגרו למערב! בכך הם רוקנו עוד יותר את השכבה הדלילה של העילית האקדמית הערבית.
- חלק אחר מתייאש מאפשרות של שינוי, מתכנס בקונכייתו ומנסה לעשות לביתו.
- חלק נוסף מחפש דרכים להתגבר על נחיתותו על ידי חזרה אל המקורות האמיתיים - לדעתו - של האיסלם: גינוי החומרנות המערבית, חיסול החופש ביחסים בין המינים ושוויון מעמדה של האישה, התמסרות מלאה לצוויי הדת המוסלמית והקפדה על קיומן, עד כדי חתירה להפיכתה של כל מדינה ערבית למדינת הלכה.

וכיוון שכאמור הדת המוסלמית מתיימרת להנחות את מכלול התנהגותו של המאמין – הן בחיי הפרט שלו והן בדרך ניהולה של המדינה – הפכה הסיסמה של ה"חזרה אל המקורות" לסיסמת קרב של האיסלם: היא מטיפה כלפי פנים בכיוון של הקמת מדינת הלכה; והיא קוראת כלפי חוץ לחזור אל תקופת הזוהר המוסלמית.

ה"חזרה למקורות"

התנועה המשמעותית ביותר בתחום החזרה אל המקורות כלפי פנים, הייתה התנועה הוואאבית, שנוסדה על ידי אבן עבד אל-והב (1691 – 1787). תנועה זו דגלה בחזרה לחיי פשטות ובהשלטת דת האיסלם על המדינה. נושא דגלה של תנועה זו בתקופה המודרנית היה המלך אבן סעוד. הוא פרץ בשנת 1924 ממעמקי חצי האי ערב, גרש את המשפחה ההאשמית מחבל חיג'אז והקים את סעודיה כמדינת הלכה אדוקה. עתודות הנפט האדירות שנמצאו מאוחר יותר בסעודיה השחיתו שם את השכבה השלטת, אולם זו נשארה נאמנה לצוויי הדת ובמקביל מימנה ומממנת עד היום את הפעילות הטרוריסטית שנועדה להשליט את האיסלם על מדינות רבות ככל האפשר.

התנועה השנייה ששמה לה למטרה להשיב את עטרת האיסלם ליושנה (להקים מחדש את הכליפות הערבית שהתפוררה בעקבות מלחמת העולם הראשונה) היא תנועת "האחים המוסלמים". זו הוקמה בשנת 1929 במצרים, ופתחה בפעולות טרור במצרים ובארצות ערביות אחרות (ירדן וסוריה) וכן הייתה פעילה נגד הישוב היהודי בארץ-ישראל, בעיקר במלחמת 1948.

מרחץ הדמים שערכו באחים המוסלמים עבדול נאצר המצרי וחאפז אסד הסורי ("האחים המוסלמים" לחמו נגד המשטרים הללו בגלל היותם משטרים חילוניים), חיסל את פעילותם הגלויה. אולם תולדות שלהם המשיכו לפעול:

- קבוצה מסונפת ל"אחים המוסלמים" רצחה את אנואר סאדאת בשנת 1981.
- תנועת החמאס הפלסטינית היא תולדה ישירה של "האחים המוסלמים".
- וכך גם תנועת סאלאפיה ג'יהדיה המרוקאית – המבצעת פיגועים במרוקו ובטנג'יר.

החיבור הדמוני בין שתי התנועות הקנאיות הללו הופיע בצורת אל-קעידה בהנהגתו של בן-לאדן הסעודי (והקבוצות המסונפות אליה בדרום מזרח אסיה ובצפון אפריקה). תחילה התגבשה התנועה (בסיועה הטראגי של ארה"ב) בסילוק הפלישה (הנוצרית) של ברית-המועצות לאפגניסטן. כאן עוצבו במידה רבה העקרונות הדתיים החמורים לפיהם צריכה להתנהג מדינה מוסלמית מצד אחד (והטליבאן אכן אימצו עקרונות אלה כרוחם וכלשונם במהלך שלטונם באפגניסטן), והונחו היסודות למאבק הבינלאומי האלים של האיסלם הפונדמנטלי נגד המערב, ונגד הברית הנוצרית-יהודית, מצד שני.

המאבק המוסלמי בנצרות מקיף עולם ומלואו

נראה כי בעוד שעיני הכל נשואות אל ההתפתחות הטרוריסטית הדרמטית, ששיאה היה ב- 11 בספטמבר, איש איננו נותן את דעתו על הפעילות המוסלמית האנטי-נוצרית והאנטי-יהודית המתנהלת זה שנים, במלוא התנופה בפינות רבות של העולם:

- במשך עשרים שנות מלחמת השמד מוסלמית נגד הנוצרים תושבי דרום סודן, נטבחו עד היום למעלה ממיליון וחצי אנשים, נשים וטף – מבלי שאיש יקום נגד הג'נוסייד הנורא הזה.

- רבבות נוצרים נטבחו עד כה באינדונזיה, ומעשי ההרג הללו נמשכים עד עצם היום הזה.
- המוסלמים שדוכאו ונטבחו על ידי שכניהם הסרבים והקרואטים בבוסניה ובחבל קוסובו, נערכים עתה להקמת הממלכה המוסלמית הגדולה שתהיה מורכבת מאלבניה, מבוסניה, מחבל קוסובו ומחלקים של מקדוניה – תוך כדי הפעלת שיטות דומות של הרג והטרדה, הפעם נגד שכניהם הנוצרים.
- הערבים הנוצרים בחבלים הנשלטים על ידי הרשות הפלסטינית (בעיקר בעיר בית-לחם ובשכונת בית ג'אלה) לא יכלו לעמוד בהתאנות המוסלמית אליהם ועזבו ברובם את הארץ. הם מתרכזים היום בקנדה ובדרום-אמריקה.
- ואפילו ערביי ישראל המוסלמים ניסו להקים מסגד דווקא מול כנסיית הבשורה בנצרת, במטרה ברורה: להפגין את עליונות האיסלם על הנצרות.

כל הפעילות הזאת נושאת אופי דתי, קנאי, אך היא ניזונה לא מעט מהתמיכה שמגישים לה, בעיקר בתחום הפעילות האנטי-יהודית, מדינות מתונות יחסית (כמו מצרים) וכוהני הדת בכל מסגד ובכל מדרסה ברחבי העולם, ובכלל זה גם במדינות רבות באירופה. אלה מעצבים כיום את המדיניות שניתן לכנותה "אנטישמיות מוסלמית".

מאבק מוסלמי לשליטה בעולם

וכך אנו מוצאים קשר בינלאומי של העולם המוסלמי נגד העולם היהודי-נוצרי: מהמאבק הצבאי של "האחים המוסלמים" להחזרת עטרת הכליפות הערבית ליושנה; דרך התנועה הוהאבית לחזרה לאיסלם הטהור והקפדני; עבור להגדרה השטנית מפיו של המנהיג האירני חומייני, שיש להלחם נגד השטן הגדול (ארצות-הברית) ונגד השטן הקטן (ישראל); וכלה במאבק הצבאי של אל-קעידה להשלטת האיסלם ולמיגורו של השלטון הנוצרי-יהודי בעולם.

וכיוון שלדעת המנהיגות המוסלמית הקיצונית, ישראל והקיבוצים היהודיים בעולם הם החוליה החלשה ב"ברית נוצרית-היהודית" הזאת – הם מכוונים אליהם את חיצייהם. לשם כך הם מנצלים את הסכסוך הישראלי-פלסטיני, שבו מוצגת ישראל ככוח כיבוש דורסני, הצגה שמוצאת לה לצערנו, תומכים גם בעולם המערבי.

אלא שאין זו המטרה הסופית של האנטישמיות המוסלמית. זו היא רק תחילתו של המאבק להגמוניה מוסלמית. מאבק זה נערך סימולטנית בפניות רבות בעולם: בפיליפינים ובדרום תאילנד; באינדונזיה ובדרום סודן; במזרח אפריקה ובתימן; בבלקן ובצ'יניה; במסגדים בבריטניה ובפרברי פריז ומרסיי; במדריד ובטורקיה; במרוקו ובטנג'יר; בקשמיר ובאפגניסטאן. מאבק זה הגיע לשיאים מאיימים, אם לשפוט על פי חבירתן של כל זרועות הטרור המוסלמי הבינלאומי לחזית מאוחדת של התנגדות מזוינת לאמריקאים בעיראק.

התנגדות זו נתמכת ומאורגנת במידה רבה על ידי מערך הטרור הבינלאומי בהנהגתו של בן-לאדן. מערך טרור זה מעיב כענן שחור את שמייהן של מדינות המערב הנתונות בסכנה מתמדת של מתקפות פתע חבלניות.

ביטוי נאמן למגמה זו נתן סטודנט מוסלמי בלונדון, כאשר הניף לאחר ה-11 בספטמבר כרזה בנוסח: **Islam will rule the world !**

המסקנות המתבקשות

לנוכח המציאות הזו מתבקשות המסקנות הבאות:

- כניעה לטרור, כדי שזה לא יפגע במדינות ה"מתנהגות יפה", לא תציל אותן מידי של הטרור המוסלמי.
- מתן חופש פעולה וחופש הסתה למנהיגות הדתית והלאומנית של הקיבוצים המוסלמים בארצות אירופה – בשמה של קדושת חופש הביטוי – היא למעשה מחווה אנטי-דמוקרטית, גול-עצמי: שכן בכך מעניקים לכוחות המתכוננים להרוס את הדמוקרטיה ולהנהיג משטר תיאוקרטי נוקשה (ראה אפגניסטאן ואירן), את הכלים להרס הדמוקרטיה מבפנים. גרמניה חוותה זאת על בשרה בתחילת שנות ה-30 של המאה הקודמת, כשאיפשרה לפלוגות הסער הנאציות להשתולל ברחובות ולהשפיע על תוצאות הבחירות לרייכסטאג, בחירות שהעלו את היטלר לשלטון.
- הגינוי המתמיד של ישראל - על שהיא נאבקת בפונדמנטליזם המוסלמי ובטרור שהוא מנהיג נגדה ונגד קיבוצים יהודים בעולם - רק מעודד עוד ועוד טרור.

- התעלמות מהמצוקה בה נתונה ישראל על שהיא נאלצת להילחם בטרור היונק את כוחו מהאוכלוסייה המקומית (נא להשוות את הטיפול הכירורגי של צה"ל בטרוריסטים, תוך פגיעה מינימלית באוכלוסייה האזרחית – להתנהגותו של הצבא האמריקאי בוויטנאם, או של הצבא הצרפתי באלג'יר) – מעמידה אותה בהתמדה תחת זרקורי הביקורת, ומחייבת אותה למעשה להתנצל על כל פעולה צבאית שהיא נאלצת לבצע. כל פעולה כזאת זוכה מיד בקיטונות של ביקורת, שכן המדיה הבינלאומית ניצבת בהתמדה לצידו של המחנה הפלסטיני, ורואה בטרור מעין מלחמת עצמאות פלסטינית. כך היה לדוגמא בקרב הקשה שניהל צה"ל נגד הטרוריסטים בעיר ג'נין: העולם המערבי מיהר לאמץ את הגירסה השקרית של הפלסטינים בדבר טבח בג'נין. דבר שלא היה ולא נברא.
- במידה רבה, ישראל היא קו החזית הקדמי של אירופה אל מול הגל הפונדמנטלי המוסלמי המאיים להציף אותה. מסיבה זו ישראל חייבת לקבל את תמיכתה ועזרתה המוסרית והפוליטית של אירופה במאבק זה.

הדברים האלה חייבים לעמוד לנגד עיניו של כל אדם הבא להעריך נכונה את מקורן של הסכנות הנשקפות כיום לשלום העולם !!